

Předsudky a pomluvy v církvi

Tomáš Vrbata

3.3. 2025

Předsudky v církvi jsou jedním z největších nepřátel duchovního probuzení.

Často si neuvědomujeme, jak hluboce zakořeněné postoje a očekávání ovlivňují náš pohled na druhé a brání působení Ducha Svatého. Místo abychom se dívali na bratry a sestry očima Kristovy lásky, posuzujeme je podle vlastních měřítek – jejich minulosti, způsobu vystupování nebo toho, jakým způsobem slouží Bohu. Kdo nám však dal právo určovat, kdo je dostatečně svatý a kdo ne? Nejsme to my, kdo posvěcuje, ale Kristus v nás.

Jedním z nejrozšířenějších předsudků je myšlenka, že pokud někdo nedělá věci stejným způsobem jako my, dělá je špatně. Tímto přístupem nejenže bráníme druhým v jejich růstu, ale zároveň sami přicházíme o možnost být obohaceni jejich darem. Každý člověk je jedinečně obdarován a Duch Svatý se projevuje v každém jinak. Když odmítáme druhé jen proto, že se jejich služba nebo chápání některých pravd liší od našeho, bráníme Duchu Svatému jednat skrze ně.

Dalším častým kamenem úrazu je neustálé připomínání minulosti. Pokud někdo v minulosti chyboval, máme tendenci ho tím navždy zatěžovat. Ale jakmile Bůh odpustí, zapomíná – tak proč my jednáme jinak? Připomínání starých pádů není ničím jiným než dílem nepřítele, který chce držet lidi v okovech viny a bránit jim v plném vstupu do Božího povolání. Místo toho, abychom druhé drželi v jejich minulosti, měli bychom se na ně dívat skrze Kristovu oběť – jako na vykoupené a ospravedlněné.

Pomluvy a lidé, kteří jim naslouchají, jsou dalším neviditelným jedem, který ničí jednotu a důvěru mezi věřícími. Mnohokrát se v církvi šíří polopravdy, spekulace nebo dokonce záměrné lži o druhých, často pod rouškou „obav“ nebo „duchovního rozlišování“. Místo abychom šli přímo k dotčenému a hledali pravdu v lásce, raději přijímáme negativní informace bez ověření. Tak se budují bariéry mezi lidmi a brání se společnému růstu. Pomluva je nástrojem nepřítele, který oslabuje církev zevnitř, a ti, kdo ji šíří, se nechtěně stávají jeho služebníky.

Často také požadujeme, aby si lidé nejprve získali „osvědčenost“, než je přijmeme nebo jim dovolíme sloužit. Tento přístup je někdy nutný k ochraně stáda, ale nesmí se stát překážkou pro ty, které Bůh povolává. Písmo je plné příběhů lidí, které si Bůh použil navzdory jejich slabostem a bez „lidského potvrzení“. David byl pomazán za krále, když byl ještě mladík, Mojžíš byl povolán navzdory své minulosti a apoštol Pavel začal kázat evangelium krátce po svém obrácení. Bůh si vybírá podle svého srdce, ne podle lidských měřítek.

Pokud toužíme po skutečném probuzení, musíme přestat hodnotit druhé očima těla a začít se dívat očima Ducha. Musíme se naučit vidět Krista v druhých, ne jejich slabosti. Musíme se přestat zabývat tím, kdo je podle nás dostatečně svatý, a nechat Ducha Svatého, aby jednal. Teprve tehdy bude mít církev prostor, aby rostla v jednotě a síle, kterou jí Bůh zamýšlel dát. Probuzení nezačne venku, ale v srdcích jednotlivců – a nejprve musí začít v nás.

Publikováno na [Facebooku](#).